ÖDETS LEK

ROMAN AF

HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

Och dessutom har han ju varit förföljd och misshandlad af de rika, liksom jag, fast vida svårare. Jag skulle gerna vilja veta de händelser, som jagat honom från skolan, hvari han gick som barn, och som drifvit honom ut ensam i verlden .....

Så tänkte Mauritz, och han beslöt i följe deraf att vid vanlig tid gå till skogen och hemta ved samt derunder besöka den mördades kummel, hvilket, som läsaren torde påminna sig, var den utsatta mötesplatsen.

Men hvad som mer än allt annat bragte honom härtill var tanken på det deltagande och den godhet, Jacob Kron visat honom förra gången, då han träffade honom i skogen. Ingen kunde ega ett hjerta mera känsligt för hvarje prof på välvilja, än Mauritz. Han kände ett verkligt behof att älska, och hvar och en som visade honom någon godhet kunde vara säker om hans tacksamhet. Han egde sålunda en rik fond af kärlek utaf naturen. Om han framdeles kommer att hata....det är icke hans fel, utan menniskornas ....eller ödets?

Med de 4 riksdaler, hvilka Mauritz erhållit af den ädelmodige unge mannen, som köpte den öfverblifna tékoppen, hade den lilla familjen försörjt sig under de förflutna dagarnè. Fru Sterner hade blifvit betydligt förbättrad dels genom den stärkande födan, dels derigenom att pastor Bergholm, som äfven förstod sig något på läkarekonsten, besökt henne och ordinerat en helsosam bröstdryck, hvars välgörande verkan den sjuka med lifligaste tacksamhet erkände. Hon kunde nu åter arbeta några timmar om dagen och hoppades snart hinna sy färdiga ett dussin skjortor åt inspektoren på Odensvik, för hvilket arbete hon kunde påräkna några riksdaler i betalning.

Den lilla familjens svåraste behof voro således afhjelpta, och det var ingalunda Mauritz's afsigt att påminna den rödhårige om det löfte om hjelp han af honom erhållit i skogen. Det var sålunda icke någon egennytta, utan blott nyfikenhet, deltagande, intresse som förmådde honom att gå till det beramade mötet.

Klockan var ändtligen nära fem. Mauritz tog på sig pastor Bergholms rock, hvilken modren emellertid hade ändrat. Med detta plagg var han temligen skyddad både mot regn och köld.

— Jag går nu att hemta ved, mamma, — sade gossen. — Men om jag skulle blifva litet längre borta än vanligt, får du icke blifva orolig.

— Och hvarför skulle du blifva längre borta än vanligt, Mauritz? — frågade fru Sterner.

— Det är vackert väder i afton, mamma, — svarade Mauritz förlägen, ty han var icke van att ljuga, — och jag ville derföre uppsöka några växter i skogen. Pastorn har lofvat mig att få börja med litet botanik och jag tycker att det är så roligt.

Detta var fullkomligt sannt, ty pastor Bergholm hade verkligen uppmanat sina disciplar att hemta blommor och andra växter från marken, emedan han ville lära dem de första grunderna af botaniken.

— Godt min kära gosse, — sade fru Sterner, som icke märkte sonens förlägenhet, — uppsök du dina växter, men dröj bara icke allt för länge. Du vet, att jag alltid är orolig, då du är borta.

Mauritz gick. Det var, som han sagt, en vacker höstafton. Solen lutade väl mot undergången, men ännu hade dock ej skymningen börjat inbryta. För öfrigt var det fullmåne och gossen behöfde sålunda icke frukta för mörkret såsom förra gången.

Då Mauritz uppnådde stenröset var "den rödhårige", såsom gossen vanligtvis benämnde honom, ännu icke kommen. Mauritz gick derföre några steg in i skogen och hopsamlade sin lilla borda, hvarefter han äfven uppryckte så många blommor och andra växter, han i hast kunde komma öfver, på det att modren ej måtte misstänka något, i händelse han kom tomhändt hem.

Sysselsatt härmed hörde han hastiga steg närma sig på landsvägen. Han sprang tillbaka och upptäckte den rödhårige mannen, som kom från samma håll som förra gången.

Han var nu åter klädd på samma sätt som då. Hans dräkt var mycket trasig och detta, i förening med hans röda, tofviga hår och skägg samt det vilda uttrycket i hans drag, gaf honom ett nästan afskräckande utseende.

Men Mauritz blef dock icke rädd, ty han visste, att "den rödhårige" var en "beskedlig" menniska, och dessutom stod han i förbindelse till honom för den hjelp han lemnat honom förra gången.

Jacob Kron varseblef genast gossen. Han vek derföre af från vägen och uppsteg på stenröset, dit äfven Mauritz från motsatta sidan uppklättrade, sedan han nedlagt den hopsamlade veden vid skogsbrynet.

— Godt, min gosse, — sade Jacob, i det han klappade barnet på axeln, — jag ser att du är pålitlig. Nu skola vi språkas vid en stund, ty jag interesserar mig mycket för dig. Men först hur står det till med din mor?

— Mamma är mycket bättre, — skyndade sig Mauritz att svara; — hon kan nu åter arbeta och vi hafva dessutom fått hjelp i vårt bekymmer, så att vi nog reda oss. Jag kommer derföre icke att åberopa ert löfte förliden gång, utan blott för att höra hvad ni i öfrigt kan hafva att säga.

— Så mycket bättre, min kära Mauritz, — återtog Jacob. — Men låtom oss gå ned på andra sidan emot skogsbrynet. Der ser och hör oss ingen, ifall någon skulle passera förbi på landsvägen.

Jacob tog Mauritz vid handen och båda nedstego från stenröset, på hvars spets de förut befunnit sig. De satte sig nu på en kullfallen trädstam vid foten af detsamma så, att de hade kumlet bakom sig och skogen framför sig.

På denna plats voro de skyddade för de vägfarandes blickar. Deras ord skulle icke heller kunna höras, äfven om någon velat lyssna på dem från landsvägen, hvilket icke var att förmoda.

— Säg mig nu först, — började Mauritz, — hur det kommer sig att ni för några dagar sedan var en gubbe och gick omkring med ett positiv, men nu återigen är en helt ung man? Hade ni klädt ut er?

— Ja, min gosse, jag träffade en gammal positivspelare, som låg sjuk i en koja en mil härifrån. Mannen kunde icke förtjena något med sitt positiv, efter som han var sjuk. Jag erbjöd mig derföre att gå omkring med det i hans ställe, mot det att vi delade vinsten. Han gick in på mitt förslag.

— Men hvarför behöfde ni förkläda er?

— Dels derföre att jag ej ville, det någon skulle känna igen mig, dels emedan en gammal gubbe väcker mer medlidande än en ung man. Jog skaffade mig alltså ett lösskägg och en gammal grå peruk och gick omkring på herrgårdarne och spelte för barnen samt lät min apa dansa. Jag fick mycket pengar, som jag delade med egaren till positivet. Det var visserligen ett slags bedrägeri, men det är ingen synd att bedraga de rika, för att hjelpa de fattiga.

— Menar ni det? — sade Mauritz betänkligt.

— Mamma säger mig likväl, att bedrägeri i alla händelser är en stor synd.

—Ja, din mamma säger så, emedan hon ej känner allt bedrägeri, den grymhet och nedrighet de rika öfva mot oss. Om jag berättade dig min lednadshistoria, så skulle du finna att den hämd jag kan taga på de rika är både rättvis och tillbörlig.

— Berätta mig er historia! — ropade Mauritz lifligt. — Det är något hos er, som säger att ni varit mycket olycklig, och jag känner derföre det djupaste medlidande för er. Men ni, hvarföre intresserar ni er för mig?

— Emedan ditt öde liknar mitt, ehuru vi skola hoppas det får en gynsammare utveckling. Med mig deremot har ödet lekt.....och lekt grymt.

— Liknar mitt öde ert eget, säger ni? Hvarför det?

— Emedan du är ett fattigt och förskjutet barn såsom jag varit. Emedan du endast har en mor att älska, att dyrka, att tillbedja, såsom jag hade. Emedan du lidit förtryck af de rika, liksom jag. Emedan du troligen, liksom jag, är ett syndens barn, öfvergifven vind för våg af någon rik och förnäm far. Derför älskar jag dig .....,derför vill jag berätta för dig en del af min historia till en varning....en förskräcklig varning. Du är ung, lättrogen och vek....jag vill göra dig misstrogen och stark, ty det finnes menniskor, hvilka du måste misstro, min vän, så vida du icke vill blifva olycklig som jag. Jag tror mig göra dig en tjenst härmed.

— Tror ni det? — frågade Mauritz tvekande.

— Jo ser du min gosse, det gifves tvenne makter, som beherska verlden: den onda och den goda. Bådas vägar löpa parallelt....den ena sträcker sig lika långt som den andra. Du känner ännu föga med än det goda. Jag vill göra dig bekant med det onda.

— Och hvarför vill ni det? — återtog gossen.

— Då jag säger, att jag vill göra dig bekant med det onda, säger jag icke dermed att jag vill göra dig sjelf ond. Jag skulle icke kunna ansvara derför. Men du förstår väl, att om man vandrar på en klippig väg, såsom lifvets väg är, så bör man hafva en vägvisare, som icke allenast säger en, hvar man utan fara kan gå, utan äfven pekar på afgrunderna, för hvilka man bör akta sig.

— Ja, sade Maurits, — jag förstår hvad ni menar.

— Nåväl, jag vill blifva denna vägvisare för dig: jag vill visa dig afgrunderna, med hvilka du hittills varit obekant. Ty du bör veta att på lifvets väg finnas afgrunder, djupa och förfärliga.

— Ni känner dem! — sade den lille gossen med en rysning.

— Ja, jag känner dem, mitt barn, — återtog den andre, i det ett bittert leende fördystrade hans drag....De hafva uppslukat mig....

Den rödhårige tystnade för ett ögonblick. Skymningen började utbreda sig och månen uppsteg redan på firmamentet, kastande mellan skogens dunkla stammar sitt silfversken.

I en af furorna klagade talltrasten, denna nordens sörjande näktergal, som Oktober-vindarne ännu icke hunnit förjaga. För öfrigt var allt stilla och tyst, med undantag af aftonvinden, som susade genom skogen.

Den rödhårige hade gömt sitt ansigte i händerna och tycktes försänkt i bittra minnen. Bredvid honom satt barnet, med undran och intresse blickande upp till denne sällsamme lärare i trasor.

Och det var verkligen en sällsam kontrast... denne dystre, förvildade man, härjad af passionerna, af moraliska och fysiska lidanden.... och vid hans sida detta barn, ännu obekant med verlden och dess ondska....lyssnande med spänd uppmärksamhet, med lifligt intresse till trashanken, som redan genomgått lifvets bittra skola och som kommit för att inviga gossens lättrörliga hjerta i dess förfärande mysterier.

— Mauritz: — sade Jacob slutligen.....din mamma har lärt dig, att tro på Gud?....är det icke så?

— Jo.....

— Tro på honom gosse;....du gör rätt deri ....tro så länge du kan på en mild Försyn, som leder menniskornas vägar....Jag vill icke betaga dig denna tro....du är lycklig i den —— Äfven jag har trott....äfven jag har varit lycklig.

— Tror ni då icke mera på Gud? — frågade gossen med en rysning.

— Mitt barn, — återtog Jacob, — jag sade dig nyss, att det gifves tvenne makter, som beherrska verlden; det onda och det goda! Men öfver dessa råder en tredje makt....det är den den makt, som du kallar Gud, och som jag nämner: Ödet.

— Ödet, — upprepade barnet, darrande.

— Ja, eller slumpen, om du så vill....Antag att vi redligt och kraftfullt ställa oss under den goda maktens banér....antag att vi kämpa, lida och förblöda i striden mot det onda....tror du väl att en sådan strid alltid åtföljdes af seger?

Nej, mitt barn, jag har försökt denna strid i åratal;.... i åratal har jag kämpat mot frestelserna....mot nöden, brottet, förtviflan.....och hvad menar du, att jag vunnit annat än nöd, brott och förtviflan?

Det kom sig deraf, att jag var fattig, att jag var värnlös mot de förföljelser, de skändigheter, dem man begått emot mig....Ty ser du, mitt barn .... det gifves en makt, som stundom kan mäta sig med sjelfva ödet och det är....guldets.

Men guldet föder begären....begären måste tillfredsställas. Och på hvems bekostnad, menar du?

På den svages, den fattiges, den värnlöses... De rika respektera derföre hvarandra och de hemta samfält sina offer ur de fattiges leder.... Och om den förtryckte klagar, så nedtysta de honom med guld eller våld.

— Ja, — sade Mauritz, som med stegradt intresse afhörde dessa dystra lärdomar, — ja, ni har rätt! De nedtysta oss med våld och trampa oss under fötterna....jag har nyligen sjelf fått erfara det.

— När....vid hvilket tillfälle?

Mauritz berättade sin mission till Liljedahl och det upprörande sätt, hvarpå den förnäma familjen nu för andra gången bemött honom.

— Ja, utbrast Jacob Kron med stegrad förtrytelse, — sådana äro de! Och man skulle ej hafva rättighet att hata dem!....att hata dem bittert....djupt....oförsonligt.

— Det hade väl gått an med allt annat, — återtog Mauritz, — men aldrig kunde jag tro att en så liten gosse, som den herrns son, kunde vara så elak.

— Bah, det är ingenting ovanligt....Af djefla ägg bli djefla ungar, säger ordspråket. Sådan fadren är, sådan blir sonen, med hans exempel för ögonen. Men må han akta sig....det kan gå honom som det gick den, som mördades på detta ställe....Det var också en baron.

— Hu, det var en ryslig gerning....ett grufligt brott.

— Ja, så säga menniskorna, — återtog den rödhårige, — det var ett grufligt brott säga de. Men hvem vet likväl? Det skulle kunna gifvas omständigheter, som borde mildra domen.

— Känner ni några sådana rörande detta mord?

— Det är detsamma, — afbröt Jacob häftigt, — vi skola tala om något annat. Jag lofvade att berätta dig några händelser ur min förflutna lefnad. Vill du höra dem?

— Ack ja, — ropade Mauritz lifligt, — berätta!

— Så hör då, och lägg på minnet hvad jag säger. Det är måhända mycket som du icke skall förstå nu, men en dag skall komma då du förstår det. Det skall då bära frukt, hoppas jag.

— Nåväl, så berätta då.

— Min far, — började Jacob, efter en stunds efteranande, — min far eller rättare den, som jag i min barndom ansåg för min far, var en fattig arbetskarl i en småstad i Vestergötland. Han hade varit soldat och hette då Kron. Detta namn bibehöll han äfven sedan då han trädt ur tjensten.

Arbetskarlen Kron var redan öfver 50 år gammal, då han fick det dåraktiga infallet att gifta sig med en ung, vacker flicka, hvars föräldrar kort förut dött i det djupaste armod. Kron tyckte synd om flickan och dessutom var hans hjerta eldfängdt och sattes lätt i brand af hennes vackra ögon. Han var visserligen fattig, han också....men han hade dock ett hem att erbjuda den öfvergifna, en bit bröd att dela med henne.

Giftermålet gick sålunda i fullbordan. Två år derefter såg jag lifvet. Grannarna pratade väl och gissade, att jag icke var min fars son....

— Att ni icke var er fars son! — afbröt gossen, med förvåning. — Hvad vill det säga?

— Det hör till de saker, som du icke förstår ännu, mitt barn. Lika godt, lägg det på minnet.

Grannarne påstodo således, att jag var oäkta ....mén min far trodde dem icke....Han brydde sig icke om deras skvaller, utan höll mig lika kär, som om aldrig någon tvekan om min äkthet ifrågakommit.

Min far bodde i en liten stad, hvarest fanns en elementarskola. Han upptäckte tidigt hos mig anlag och böjelse för studier. Som han gerna skulle velat en gång se mig som prest, så lät han mig gå i skolan. Några förmögna personer i staden sammansköto en liten summa, för hvilken jag ekiperades och försågs med kläder, böcker osv.

Jag var mycket flitig och tillvann mig snart nästan alla mina lärares ynnest. Jag säger nästan alla, ty det fanns ibland dem en, som aldrig kunde tåla mig, jag vet ännu i denna stund icke hvarföre.

Jag hade redan kommit till fjerde klassen, i hvars nedra afdelning jag satt primus. Mina framsteg i studier hade varit hastiga, förvånande. Jag hade absolverat Cornelius, läste Ovidii metamorphoser och i grekiskan de lättare af Xenophons skrifter. Fransyska och tyska språken hade jag lärt mig sjelf och var dessutom ansedd som den skickligate i geografi, historia och mathematik. Jag var likväl vid den tiden endast 13 år gammal.

Mina utsikter voro sålunda ganska goda och hvarje gång jeg besökte mina föräldrar, som flyttat ett litet stycke från staden, gret min goda mor glädjetårar, och min far klappade mig på axeln och sade: — du blir säkert en dugtig prest med tiden.

Min far var murare. En dag, då han arbetade hos en rik man, föll han ned från en hög ställning och krossade hufvudet mot gatstenarne. Han dog naturligtvis på stället.

Min stackars mor, som varit mycket sjuklig, hade nu intet att lefva af och kunde icke heller försörja sig. Till följd deraf blef hon intagen på stadens fattighus, ett eländigt ruckle, som låg ett stycke utanför staden, midt emot spöpålen, förmodligen för att påminna folket om, att fattigdomen och brottet räcka hvarandra handen, likasom rikedomen och lasten.

Jag minns hur ofta jag satt vid min afgudade moders säng i det mörka fuktiga kyffe, der man inneslutit henne. Der låg den arma kvinnan på en kärfve af ruttnande halm, höljd af ett trasigt täcke, som knappt skylde hennes afmagrade lemmar.— Jag satt bredvid henne och tröstade henne med hoppet....det rika hoppet....jag läste ur psalmboken och bibeln för henne....och hennes smärta stillades då hon hörde min röst.

Jag var hennes allt på jorden....Jag skulle så hoppades hon, en gång bryta mig en hedrande bana....jag skulle då komma och hemta henne från fattighuset och föra henne till min egen boning....och sedan.... sedan skulle vi aldrig skiljas....Sådana voro de planer vi uppgjorde tillsammans.

Vid denna tid inträffade en händelse, som gaf mitt öde en annan riktning.....som krossade mina förhoppningar...tillintetgjorde mina drömmar.

Jag hade hittills haft matdagar i några af de förmögnaste husen i staden och derigenom uppehållit mitt lif. Man hade visat mig mycken godhet och mitt unga hjerta var tacksamt derför.

I samma flyttning som jag, satt äfven en 14 års gosse, son af en förnäm och rik man. Han var mycket lat och okunnig, men icke desto mindre höll han sig högt upp bland kamraterna, emedan åtskilliga af lärarne, som voro nog svaga för bördens och rikedomens glans, på de öfrigas och på rättvisans bekostnad omhuldade honom. Af denna orsak var han ett föremål för mångas hat, ty ett barn, ännu oförderfvadt af verlden, visar oförställdt sitt missnöje med allt som stöter på våld.

Den lille baronen, som han af lärarne kallades, hade ständigt haft ett afundsamt öga till mig i följd af mina framsteg i studier, och den ynnest hvarmed jag af några bland de mera upplyste och frisinnade lärarne omfattades. Illa uppfostrad, likasom i allmänhet aristokratiens vanslägtade yngel, begagnade han hvarje tillfälle, som yppades, för att svärta och nedsätta mig hos de lärare, i hvilkas hus han umgicks. Dessutom var jag ofta utsatt för hans smädelystna tunga. Snyltgästen var ett uttryck, som han ofta begagnade i anledning af mina matdagar i husen. Vidare dref han gyckel öfver mina lappade byxor, mina grofva skor, och framför allt mitt röda hår. Allt detta fördrog jag med lugn, ty jag hade alla de öfriga kamraternas sympati på min sida och kunde derföre förakta dessa glåpord.

Men en gång, — det var mot jultiden, — skymfade han min stackars mor, i det han påstod att jag var oäkting. Nu kunde jag icke styra min vrede längre, jag högg herr baronen för truten, så att han tumlade öfver ända.

Nu blef det annat ljud i skällan....Att en grof arbetares son vågade slå en baron.... detta var et "crimin læsæ majestatis", som ej kunde undgå sin näpst. Tjutande af ilska hade den slagne rusat åstad till den läraren, som han visste vara mig gramse, och beklagat sig bitterligen öfver den skymf, som tilfogats det friherrliga blodet.

Magister Wengelin, — så var lärarens namn, — hade nyligen blifvit rector i skolan och hade sålunda mest att säga. Det var en mycket argsint och oresonlig karl, som fruktades och hatades värre än djefvulen af alla sina elever. Till hans meritförteckning hörde äfven att han brukade sitta hela nätterna igenom på källaren invecklad i höga spel med några illa kända borgare i staden. Först kl. 7, då lektionen i skolan skulle börja, slutade spelet, och man kan tänka sig i hvilket lynne magistern då begaf sig dit, särdeles om han spelt bort någon betydlig summa under natten. Då var han icke god att råka ut för och pojkarne sågo snart på hans min om han varit lycklig eller ej. I förra fallet var han vid ett mildt och fridsamt sinnelag och sof mest hela timmar i kathedern, i senare fallet åter lät han sin vrede bryta ut mot de oskyldiga skolgossarne och skrämde dem i synnerhet med sina blickar, hvilka voro ilska som en folkond tjurs.

— Magister Wengelin har haft otur i natt! — detta hade blifvit en stående formel bland gossarne och betydde det samma som: Nu vankas det smörj!

Det var för denna buse, som den unga friherrliga plantan beklagat sig öfver sitt missöde. Han hade träffat honom just i en sinnesstämning, sådan som jag beskrifvit, och magistern hade genast svurit att slå armar och ben af "bondlymmelen". Händelsevis blef jag varnad i tid.

Innan magister Wengelins lektionstimma börjat, kom en af de kamraterna, som var min vän, inrusande från gatan, grep mig i armen och ropade häftigt:

— Jacob! Wengelin har haft otur i natt och nu har adelsvalpen skvallrat på dig. De gå tillsammans ned på gatan. Du är förlorad! Han ser alldeles förfärligt hemsk ut och har sitt spanska rör i handen.

En förfärlig ångest fattade mig. Redan hördes magisterns tunga steg i korridoren utanförskolrummet. Inom en minut skulle jag sålunda stå ansigte mot ansigte med den fruktansvärde.

Hvad var att göra? Jag ryckte hastigt upp fönstret och hoppade ut på gården i samma ögonblick magister Wengelin inträdde genom dörren.

Fruktan gaf mig vingar. Jag sprang, som jag skulle varit eftersatt af onda andar, till fattigstugan och gömde mig hos min mor. Här är jag säker, tänkte jag. De skola icke våga rycka mig från min sjuka mors sida.

(Forts).

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för setzlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

Kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa; "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

Svenskt
Romanbibliotek
utkommer häftesvis två gånger i månaden. Hvarje häfte innehåller 64 sidor och är vackert tryckt å fint papper. Början sker med MARIA SOPHIA SCHWARTZ'S härliga roman:
"Mannen af Börd
—och—
Kvinnan af Folket"
Skrif efter profhäfte å 64 sidor, som sändes fritt
Agenter önskas
C. Rasmussen Pub. Co.,
722 So. 4th St., Minneapolis, Minn.